

prof. JUDr. HELENA VÁLKOVÁ, CSc.

MINISTRYNĚ SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne 21. 7. 2014

Čj. MSP-357/2014-OD-SPZ/2

Nejvyšší soud ČR

Burešova 20

657 37 Brno

F. H. - stížnost pro porušení zákona

Přílohy: spis Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 2 T 62/2009

kopie spisu Policie ČR ÚOKFK SKPV expozitura Brno č. j. OKFK-409/TČ-2008-28 s úkony a rozhodnutími státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 sp. zn. 1 ZT 257/2009

kopie žádosti F. H. ze dne 30.3.2009 ze spisu Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 č. j. 1 ZT 464/2008-154

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného **F. H.**

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 ze dne 11.6.2009 sp. zn. 1 ZT 257/2009.

Tímto usnesením byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 309 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb. trestního řádu ve znění účinném do 31.12.2009 (dále jen trestní řád) ve vztahu k ustanovení § 255 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb. trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen trestní zákon), v neprospěch obviněného F. H.

Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 svým usnesením ze dne 23.7.2009 sp. zn. 1 ZT 464/2008 podle § 23 odst. 1 trestního řádu vyloučil trestní věc obviněného F. H. z původně společné trestní věci obviněných R. M. a R. R.

Všichni tři obvinění byli trestně stíháni pro zcela obdobné jednání spočívající v nákupech propagačních předmětů pro Sekci plánování sil Generálního štábu Armády České republiky.

Na obviněné R. M. a R. R. podal státní zástupce obžalobu pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona a tito obvinění byli pravomocně odsouzeni. Nejvyšší soud však na základě stížnosti pro porušení zákona svým rozsudkem ze dne 26.2.2014 č. j. 5 Tz 44/2013-77 tento odsuzující rozsudek zrušil a oba obviněné podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby zprostil.

Trestní stíhání obviněného F. H. zastavil státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6. Usnesením ze dne 11.6.2009 sp. zn. 1 Zt 257/2009 podle § 309 odst. 1 trestního řádu schválil narovnání mezi obviněným a poškozeným.

Trestní stíhání bylo zastaveno pro trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona, jehož se měl obviněný dopustit tím, že

dne 29.9.2006 ve funkci ředitele Sekce plánování sil Generálního štábu AČR, v Praze 6, Vítězné náměstí č. 1500, objednávkou č. 1768-18/2006-1203, objednal nákup služby – vyšití znaků na čepice, vyšití znaků „MOSPS“ v celkovém finančním objemu 187.056,- Kč u dodavatele MEDIA 2000 s. r. o., se sídlem Praha 1 a současně potvrdil „Záznam o provedení výběru dodavatele“ o provedeném průzkumu trhu této služby a tím rozhodl o dodavateli objednané služby, následně dne 9.10.2006 v rozporu s ustanovením § 13 Vyhlášky Ministerstva financí č. 416/2004 Sb., a čl. 52 rozkazu ministra obrany č. 42/2002 čl. 52 o Organizaci finančního zabezpečení a hospodaření s finančními prostředky v působnosti Ministerstva obrany ČR, potvrdil před učiněním právního úkonu vedoucího ke vzniku závazku individuální příslib na „Záznamu o provedení předběžné kontroly při decentralizovaném

nabývání majetku, provedení prací a nákupu služeb“, objednaný nákup služby, ve kterém potvrdil, že prověřil připravovanou operaci a současně svým podpisem potvrdil, že prověřil připravovanou operaci ve smyslu ustanovení § 14 Vyhlášky Ministerstva financí ČR č. 416/2004 Sb. na základě kterého vydal pokyn k plnění veřejného výdaje k proplacení faktury dodavatele MEDIA 2000 s. r. o. č. 20060361 v částce 187.056,- Kč za provedení objednané služby, a to i přesto, že od samého počátku věděl, že vyšší znaků SPS MO bude dodáno na neobjednaném zboží – materiálu – čepic a ručníků, a tím zmařil dodané zboží – materiál – v rozporu s platnými předpisy AČR do materiálové evidence, se kterým měl tak vytvořenou volnou faktickou dispozici, které pak věnoval za svou osobu jak dary a upomínkový předmět neustanoveným příslušníkům AČR a jiným osobám, čímž neoprávněně k plnění veřejného výdaje použil úmyslně peněžní prostředky státního rozpočtu a způsobil tak na majetku Českého státu – Ministerstvo obrany České republiky škodu ve výši 84.751,- Kč.

Toto usnesení téhož dne nabylo právní moci, neboť oprávněné osoby se vzdaly práva k podání stížnosti, jak je patrné z jejich vyjádření vloženého pod č. l. 435, 436 do svazku č. 1 „kopie spisu“.

Uvedená „kopie spisu“ má patrně tvořit samostatný „trestní spis“ ve věci obviněného F. H. Vzhledem k tomu, že číslování „kopie spisu“ se od č. l. 103 rozchází s číslováním originálního spisu, přičemž je zde zjevně menší počet listů, a vzhledem k tomu, že č. l. 413 až 436 jsou v „kopii spisu“ uvedena dvojmo (státní zástupce zapsal své úkony jako pokračování svazku č. 1, kam je však jen volně vložil), bude v dalším textu odkazováno na obsah originálního spisu, který byl veden Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. 2 T 62/2009.

Ke shora uvedenému popisu skutku lze poznamenat, že je poněkud nesrozumitelný, pokud obviněnému vytýká, že „...zmařil dodané zboží – materiál – v rozporu s platnými předpisy AČR do materiálové evidence...“. Nicméně podstata jednání je z popisu skutku patrná, zvláště pokud tento popis konfrontujeme s mírně odlišným popisem skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání. Je zřejmé, že, tak jako oba spoluobvinění, měl i obviněný schválit nákup služeb spočívajících ve vyšítí různých vojenských znaků na čepice, ačkoliv ve skutečnosti odebral čepice a ručníky již vyšité. Tyto věci pak nebyly vzaty do materiálové evidence a byly rozdávány účastníkům různých akcí Armády České republiky jako dary a upomínkové předměty. Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 rozhodl napadeným usnesením, aniž by respektoval následující ustanovení trestního řádu a trestního zákona.

Podle § 2 odst. 5 trestního řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 trestního řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle § 309 odst. 1 trestního řádu v řízení o trestném činu, na který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let, může se souhlasem obviněného a poškozeného soud a v přípravném řízení státní zástupce rozhodnout o schválení narovnání a zastavit trestní stíhání, jestliže

a) obviněný prohlásí, že spáchal skutek, pro který je stíhán, a nejsou důvodné pochybnosti o tom, že jeho prohlášení bylo učiněno svobodně, vážně a určitě,

b) uhradí poškozenému škodu způsobenou trestným činem nebo učiní potřebné úkony k její úhradě, případně jinak odčiní újmu vzniklou trestným činem, a

c) složí na účet soudu nebo v přípravném řízení na účet státního zastupitelství peněžní částku určenou konkrétnímu adresátovi k obecně prospěšným účelům, a tato částka není zřejmě nepřiměřená závažnosti trestného činu,

a považuje-li takový způsob vyřízení věci za dostačující vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného činu, k míře, jakou byl trestným činem dotčen veřejný zájem, k osobě obviněného a jeho osobním a majetkovým poměrům.

Trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona se dopustí ten, kdo jinému způsobí škodu nikoli malou tím, že poruší podle zákona mu uloženou nebo smluvně převzatou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, spáchá-li tento čin jako osoba, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného.

Státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 nerespektoval shora uvedené základní zásady pro způsob opatření a hodnocení důkazů, takže jeho závěr o tom, že obviněný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty předmětného trestného činu, v provedených důkazech dostatečnou oporu nemá a je zjevně nesprávný. A jestliže nebylo zjištěno spáchání trestního činu, nemohlo být ani rozhodováno o schválení dohody o narovnání. Taková dohoda může být uzavřena pouze v případě, že byl trestný čin spáchán.

V první řadě je třeba uvést, že obviněný se v podstatě nedoznal, že by snad byl alespoň srozuměn s tím, že by předmětným nákupem materiálu mohl porušit své povinnosti a že by tím mohl způsobit nějakou škodu.

Je to zřejmé ze stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání na č. 1. 14 spisu i z jeho první výpovědi ze dne 9.2.2009 na č. 1. 107 a násl. spisu.

Dne 30.3.2009 učinil obviněný osobní žádost ke státnímu zástupci, která nebyla založena do trestního spisu a jejíž kopie je připojena k této stížnosti pro porušení zákona. Obviněný zde vyjadřuje své zoufalství nad skutečností, že mu v polovině července 2009 skončí dosavadní prověření, bez něhož by musel odejít z armády do civilu. Cítí se být „v časové pasti“, žádá o velkorysost a je ochoten „okamžitě přistoupit na Vaše podmínky a škodu uhradit“.

V následné výpovědi dne 12.5.2008 na č. 1. 112 a násl. již výslovně žádá o podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 309 trestního řádu a dokládá, že již splnil zákonné podmínky. K tomu doznává, že objednávku podepsal, „skutek spáchal“ a škodu zavinil, avšak ani tehdy neuvedl, že by si snad byl alespoň vědom, že by tím mohl způsobit nějakou škodu na svěřeném majetku. Naopak vysvětloval, že převzal systém zavedený (nyní již zproštěným) plk. R. a že bližší okolnosti neznal.

Dne 2.6.2008 se na č. 1. 419 volně vloženého do „kopie spisu“ vyjádřil k narovnání opět jen obecně, že se „ke spáchání skutku doznal“, že si je „plně vědom svého pochybení“ a že tohoto pochybení „lituje“.

Ani při projednávání dohody o narovnání tedy nedoznal, že by svým jednáním úmyslně způsobil nějakou škodu. Projevoval pouze silný zájem tvrzenou škodu uhradit, aby mohla být trestní věc narovnáním skončena.

Ze samotné dohody o narovnání volně vložené pod č. 1. 414 do „kopie spisu“ je patrné pouze to, že obviněný je pro způsobení škody stíhán a že ji již uhradil. Není patrné ani, že by snad obviněný tuto škodu způsobil, natož že by ji zavinil.

Ani ze stručného odůvodnění napadeného usnesení není patrné, že by obviněný doznal úmyslné způsobení škody na svěřeném majetku. Státní zástupce uvádí, že obviněný si „v rámci trestního řízení ... uvědomil nesprávnost svého jednání“. To je však nerozhodné pro úvahu, jaký subjektivní vztah měl obviněný ke skutku v době, kdy jej měl páchat.

Ke schválení narovnání nebylo takového doznání ani třeba. Na rozdíl od doznání k činu při podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 trestního řádu, pro narovnání postačovalo prohlášení obviněného, že skutek spáchal. To také obviněný prohlásil.

Obviněný tedy doznal spáchání skutku jen pro účely narovnání. Nikdy však nedoznal své zavinění. O narovnání usiloval v „časové pasti“, kdy byl z existenčních důvodů zjevně ochoten obětovat cokoli, jen aby bylo do poloviny července 2008 zastaveno jeho trestní stíhání. K prohlášení podle § 309 odst. 1 trestního řádu přitom podle § 314 trestního řádu nelze v dalším řízení přihlížet jako k důkazu.

Že by obviněný, byť třeba jen v nepřímém úmyslu, způsobil svým jednáním nějakou škodu, neplyne ani z jiných důkazů, které byly provedeny před vyloučením jeho věci ze společného řízení.

Státní zástupce se dále dostatečně nevyrovnal ani s dokazováním zjištěnými skutečnostmi zpochybňující závěr o **úmyslném zavinění**, když obviněný popíral jakékoliv zavinění a „prohlášení o spáchání skutku“ učinil jen pro účely narovnání podle § 309 trestního řádu.

K osobě obviněného je zřejmé, že v době skutku se jednalo o finančně dobře zajištěného vysokého důstojníka generálního štábu, který byl zcela bezúhonný a velice kladně hodnocen. Z jeho výpovědi na č. 1. 109 i z výpisu působnosti ředitele sekce plánování sil na č. 1. 126 spisu je patrné, že v předmětné době odpovídal za rozpracování obranné a vojenské strategie Armády ČR, zabýval se zejména vnitřním uspořádáním a výstavbou ozbrojených sil, odpovídal za dosažení operační schopnosti armády k 1.1.2007 a měl za úkol řídit a koordinovat chod podřízených útvarů. Jak sám uvedl ve shora citovaném dopisu státnímu zástupci, byl vybaven příslušnou bezpečnostní prověrkou. Ředitelem sekce plánování sil se stal 1.2.2006 po svém předchozím působení v Bruselu, kde několik let zastupoval Armádu ČR v NATO a poté v Evropské unii.

Tvrzeným porušením svých povinností mohl tedy pouze ztratit významné postavení, které si v armádě vydobyl. Rozdáváním propagačních předmětů na různých akcích nemohl osobně získat téměř nic. Že by vědomě a záměrně nakoupili z veřejných prostředků nepotřebné předměty, se za této situace jeví jako závěr nelogický a odporující shora uvedeným skutečnostem.

Ze všech okolností případu je přitom zřejmé, že se nejspíše jednalo o rutinní nedůsledné plnění úkolu, který se obviněnému důvodně musel jevit jako zcela podružný ve vztahu k ostatním záležitostem, které jinak zabezpečoval a ve vztahu k ostatním hodnotám, kterými jinak disponoval nebo za které jinak odpovídal. Tato prvořadá verze nijak vyvrácena nebyla, resp. státní zástupce se jí vůbec nezabýval.

Podle názoru policejního orgánu vyjádřeného v usnesení o zahájení trestního stíhání spočívalo zavinění obviněného v tom, že za peníze Armády ČR zakoupil „propagační materiály“, které pak rozdál jako „dary a upomínkové předměty“ příslušníkům armády i jiným osobám.

Jinými slovy řečeno, obviněný měl vědět, že jím zakoupené předměty jsou pro zajištění obrany státu a pro fungování sekce plánování sil Ministerstva obrany ČR (dále jen SPS) **nepotřebné.**

Takový závěr o „nepotřebnosti“ se však jeví jako poněkud spekulativní. Policejní orgán nijak nevyvracel tvrzení obviněného, že se jednalo o běžný propagační materiál, že s obdobným materiálem se setkal i na svých studiích v USA, a že jen převzal praxi zavedenou jeho zástupcem M., kterou považoval za správnou (viz na č. l. 109). Podklady k nákupu mu předložili podřízení, jímž důvěřoval. Propagační předměty dával četným návštěvníkům z různých resortů, kteří mu při svých návštěvách rovněž předávali podobné materiály svých resortů. Dále je rozdával při různých jednáních a akcích, kterých se účastnil za Armádu ČR.

Rovněž spoluobvinění R. a M. ve svých výpovědích potvrdili, že v naší armádě, i v ostatních armádách členských zemí NATO, bylo zvykem pořizovat a při různých akcích (nikoliv tedy jen výslovně propagačních) rozdávat různé propagační předměty. Rozsah a způsob takové propagace určoval odpovědný velitel. K otázce potřebnosti takové propagace žádné další dokazování vedeno nebylo, a to ani do schválení narovnání dne 11.6.2009 ani později v trestní věci spoluobviněných. R. a M.

Zda, jak a vůči komu by mohla či měla být propagována konkrétní státní instituce, či její složka, je přitom poměrně komplikovanou otázkou na pomezí politologie, psychologie a ekonomie, řešenou v praxi na základě jisté zvyklosti. Potřebnost či nepotřebnost toho či onoho materiálu pro obranu přitom nelze rozlišovat na základě pouhého účetního zařazení té které položky.

Jen pro úplnost poznamenávám, že informované osoby slyšené v řízení proti spoluobviněným R. a M. hodnotily otázku potřebnosti toho kterého materiálu pro Armádu ČR či pro Ministerstvo obrany ČR různě. Od názoru na to, že předmětný materiál pro plnění úkolů SPS potřebný nebyl (svědek H. - ředitel logistiky) až po názory, že se jednalo o běžný propagační materiál, který byl dále rozdáván na jednáních, seminářích a konferencích (svědci N., D., M., Š.).

A co se týče případných nedostatků v účetnictví nebo v předběžné kontrole při správě veřejných příjmů, pak samotné porušení účetních či kontrolních předpisů nepostačuje k naplnění skutkové podstaty předmětného trestného činu. Respektive by se zde mohlo jednat o činy jiných osob a podle jiné právní kvalifikace, například podle § 254 nyní platného trestního zákoníku.

Co se týče způsobené **škody**, jeví se celý její výpočet učiněný státním zástupcem jako nepodložený. Státnímu zástupci se především nepodařilo zjistit, kdo byli koneční odběratelé předmětného materiálu. Uvedenou pochybnost přitom nelze klást k tíži obviněného. Jinak by došlo k porušení presumpce nevinny podle ustanovení čl. 2 odst. 2 trestního řádu i podle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vyhlášené pod č. 2/1993 Sb., projevující se jak v pravidle in dubio pro reo, tak i v pravidle, že obviněnému musí být vina prokázána. Státní zástupce tedy nijak nevyvrátil obhajobu obviněného, že se jednalo o běžný propagační materiál, který byl dále rozdáván při služebních návštěvách a různých akcích Armády ČR. Tedy na akcích, na nichž byla představována složka reprezentovaná obviněným nebo armáda jako taková.

Nutno připomenout, že výše škody uvedená v napadeném usnesení sice odpovídá vyjádření poškozeného Ministerstva obrany ČR ze dne 20.4.2009 (č. l. 252 – 253 spisu), avšak je zpochybňována výpověďmi svědků. Zpracovatel „Zprávy o výsledcích objasňování škody“ ze dne 10.4.2009 (na č. l. 743) B. vycházel jen z účetního začlenění položek (viz na č. l. 745) a tedy z toho, že obviněný měl správně napřed nakoupit ručníky (jako materiál) a pak hradit jejich vyšití (jako službu). Z toho usoudil, že škodou je materiál na ručníky, když oproti tomu vyšití čepic je jen službou a u čepic tak škoda nevznikla (viz na č. l. 746). Další svědci škodu neshledávali vůbec, neboť ve věci spatřovali jen administrativní pochybení (R. na č. l. 202), nebo považovali nákup za potřebný (Š. na č. l. 189).

Jestliže se státnímu zástupci nepodařilo opatřit provedeným dokazováním dostatečné podklady pro stanovení výše škody, současně tím neměl ani dostatečný podklad pro posouzení, zda a jako škodu má obviněný nahrazovat poškozenému podle § 309 odst. 1 písm. b) trestního řádu. Za takové situace neměl dostatečné podklady pro schválení narovnání podle § 309 trestního řádu.

Napadené rozhodnutí spočívá rovněž na **nesprávném právním posouzení skutku**. Státní zástupce totiž nedůvodně kvalifikoval předmětné jednání obviněného jako čin osoby, která měla zvlášť uloženou povinnost opatrovat a spravovat cizí majetek.

Toto postavení obviněného zjevně dovedl pouze z jeho funkčního zařazení, což je v rozporu s ustálenou judikaturou.

Podle ní není možné dovést zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného u vedoucího pracovníka, jednatele obchodní společnosti, předsedy představenstva akciové společnosti, případně jiných osob, pouze na základě jejich postavení ve vedoucí funkci či v čele podniku a jemu podobného subjektu – srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1480/2008 ze dne 17.12.2008.

Za osobu, která má zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného, ve smyslu předmětné kvalifikované skutkové podstaty, lze považovat jen takového pachatele, jehož hlavním úkolem, vyplývajícím z pracovního, funkčního nebo služebního zařazení, je péče o zabezpečování zájmů poškozeného - srov. č. 28/1992 Sb. rozh. tr., a dále např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.2.2004 sp. zn. 5 Tdo 1454/2003.

Z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1629/2010 ze dne 9.3.2011 je dále patrné, že takové povinnosti neodpovídá např. pouhý výkon funkce statutárního orgánu či ředitele obchodní společnosti, byť mohou zakládat důležitou povinnost. Specifická povinnost mohla vyplývat z právního předpisu nebo ze smlouvy, ale nemůže jí být obecná povinnost opatrovat

nebo spravovat cizí majetek. Osoba, která má zvlášť uloženou povinnost opatrovat nebo spravovat cizí majetek, musí mít určité zvláštní postavení a vztah k cizímu majetku, v jehož rámci budou opatrování či správa majetku prvořadým či jediným úzce vymezeným okruhem činnosti, kterou bude mít taková osoba za úkol vykonávat.

Jak již bylo uvedeno shora, obviněný plnil úkoly jako voják ve vrcholném organizačním útvaru Ministerstva obrany ČR zaměřeném v podstatě na rozpracování obranné a vojenské strategie ČR do podmínek Armády ČR a na plánování výstavby sil v rámci Armády ČR¹. Nikoliv tedy v útvaru zaměřeném na nákupy materiálu. K nákupům materiálu měl vytvořen odborný aparát. Úkony spojené s nákupy materiálu tvořily jen podružnou součást jeho pracovní činnosti. Pro úplnost odkazuji v podrobnostech na popis funkční náplně totožné funkce, jakou v rozhodné době zastával po M. na č. l. 1345 spisu.

Z těchto důvodů obviněný neměl zvlášť uloženou povinnost opatrovat a spravovat majetek poškozeného a proto neměl ani zvlášť uloženou povinnost hájit zájmy poškozeného ve smyslu kvalifikované skutkové podstaty předmětného trestného činu podle § 255 odst. 2 písm. a) trestního zákona. Uvedený znak svým jednáním nenaplnil.

Shrnuji, že státní zástupce schválil narovnání ohledně jednání, které nemělo znaky trestného činu. Nebylo totiž zjištěno ani úmyslné zavinění ani konkrétní nejnižší výše škody. Státní zástupce navíc učinil závěr o naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty předmětného trestného činu, ačkoliv opatrování ani správa majetku nebyly prvořadými úkoly obviněného.

Státní zástupce tím porušil shora citovaná ustanovení trestního řádu i trestního zákoníku. Učinil tak v neprospěch obviněného, neboť jednání beztrestné posuzoval jako jednání trestné. Zvolil proto méně příznivý důvod zastavení trestního stíhání, než jaký by jinak zvolil, pokud by shledal, že předmětný skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci - § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu.

Nakonec poukazuji na průběh trestního řízení po podání obžaloby na spoluobviněné R. M. a R. R. v původní trestní věci. Zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.2.2014 č. j. 5 Tz 44/2013-77, jímž byli oba jmenovaní podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby. Dalším dokazováním v jejich trestní věci bylo prokázáno, že ani jednání kladené za vinu obviněnému ve věci předmětné nemůže být žádným trestným činem podle trestního zákona ani přečinem podle trestního zákoníku. Současně není dán žádný důvod k postoupení věci.

Proto **navrhuji**, aby Nejvyšší soud:

1. podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že usnesením státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6 ze dne 11.6.2009 sp. zn. 1 ZT 257/2009 byl v neprospěch obviněného F. H. porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5, 6, § 309 odst. 1 trestního řádu ve znění účinném do 31.12.2009 ve vztahu k ustanovení § 255 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákona,

¹ K nynějším úkolům tohoto útvaru blíže viz také <http://www.acr.army.cz/struktura/generalni-stab/sekce-planovani-sil-mo-sps-mo-3753/>

2. podle § 269 odst. 2 trestního řádu napadené rozhodnutí zrušil a zrušil i veškerá rozhodnutí na ně obsahově navazující a
3. podle § 270 odst. 1 trestního řádu přikázal státnímu zástupci Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 6, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [5 Tz 44/2014](#)